

РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО III ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мирослава Тодорова

Членове: Христинка Колева
Иво Юр. Хинов

при участието на секретаря Радка Ив. Георгиева
като разгледа докладваното от Иво Юр. Хинов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100606528 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.334 вр чл.338 НПК.

То е образувано въз основа на жалба, подадена от адв.Р., повереник на Д. А. И., частен тъжител, против Присъда от 27.06.2023 г по н.ч.х.д. № 8194/22 на СРС, 7 състав, с която подсъдимият Ж. В. К. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл.147 НПК. В жалбата и допълнението към нея се посочва, че тя е незаконосъобразна, неправилна и необоснована, като са допуснати съществени процесуални нарушения. Уточнява се, че липсват действителни мотиви, обосноваващи решаващия извод на съда. Твърди, че правилно е установена фактическата обстановка, но неправилно е приложен материалния закон, като неправилно е прието, че деянието не е престъпление. Липсват доводи в мотивите относно субективната страна на деянието, като са изложени разсъждения само за обективната несъставомерност – което е съществено процесуално нарушение, обуславящо необходимостта от отмяна на акта. Счита, че са били налице предпоставките за постановяване на осъдителна присъда, доколкото подсъдимият е приписал на тъжителя извършване на престъплението обиди спрямо негои е разпространил за тъжителя неверни и позорни обстоятелства, а именно че го е заплашил и че е проявил против него непредизвикана агресия, като това е достигнало до знанието на трети лица. Счита, че изложените твърдения от тъжителя не отговарят на истината. Счита, че следва да се кредитират показанията на свидетелите на обвинението, а не тези на защитата. Прави се искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова, осъдителна. Претендират се разноските.

Срещу тази жалба е подадено възражение от защитата, в което се посочва, че доводите в жалбата и допълнението към нея не са основателни. Посочва, че подаването на жалба до компетентен държавен орган е право на всеки гражданин по чл.45 от Конституцията, като в случая не е налице набедяване или представяне на неистински доказателства. Счита обвинението за процесуално негодно, доколкото са общо формулирани и не става ясно кое деяние какво престъпление представлява. Счита, че използваните изрази в жалбата не представляват обидни изрази за частния тъжител. Моли да се потвърди присъдата на СРС. Претендира разноски.

В съдебно заседание тъжителят, чрез своя повереник, поддържа жалбата си, като моли да се постанови нова осъдителна присъда. Посочва, че СРС не е съобразил субективната страна на деянието, която се доказва от обективизираните от него действия. Посочва, че подсъдимият напълно съзнателно и умишлено е депозирал жалбата не само до Министъра на туризма, но и в Комисията по туризъм в Народното събрание, доколкото имал близък човек в нея. Това сочи на неговото желание да бъде уронен престижа и авторитета на подсъдимия. Счита, че СРС неоснователно е кредитирал показанията на свидетелите на защитата, доколкото е следвало да кредитира тези на частното обвинение, тъй като и последните внимателно са слушали телефонния разговор. Моли да се уважи жалбата.

Защитата посочва, че жалбата не е основателна. Счита деянието за несъставомерно от обективна страна, поради което и обсъждането на субективната страна се явява ненужно. Моли да се потвърди присъдата.

Подсъдимият пресъздава подробно конфликта си с тъжителя, като счита, че е потърпевш от поведението му. Счита, че е било правомерно да се обърне към Министерство на туризма с оплакване. Счита, че не е отправял обиди и клевети, като към него са били отправяни такива. Счита обвинението против него за гротескно. Счита, че обвинението против него води до извода, че туристът в България няма никакви права, защото ако се оплаче, става подсъдим; а също така до извода, че такова оплакване влече след себе си и имуществена санкция, като визира предявения против него граждански иск. Счита, че настоящето дело е наказание за това, че си е позволил да се оплаче.

Софийски градски съд, III въззивен състав, след като обсъди доводите на страните и взе предвид естеството на повдигнатото обвинение и събраните по делото доказателства, установи следното:

Настоящото производство е въззивно, поради което съдът дължи на първо място отговор на доводите в жалбата и тези, направени от страните в съдебното заседание; също така дължи и служебна проверка на всички аспекти на законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт, независимо от липсата на изрични доводи на страните в тази насока.

Относно доводите в жалбата. По своето естество тези доводи се отнасят до два аспекта – относно правилното установяване на фактическата обстановка конкретно относно това дали в проведения на 16.05.2022 г. телефонен разговор тъжителят е нарекъл подсъдимия „лъжец“ и „долен лъжец“, респективно дали го заплашил, че повече няма да ползва туристически услуги; а също така и относно правната квалификация на установените факти, дали те представляват престъпление. Останалите елементи от установената от СРС фактическа обстановка не се оспорва, като обвинението счита, че деянието е престъпление.

Най-напред следва да се посочат несъмнено установените факти.

А именно на 16.05.2022 г. бил проведен телефонен разговор между подсъдимия и

тъжителя. Първоначално подсъдимият се обадил по телефона на подсъдимия (който е управител на туристическа фирма, чийто услуги подсъдимият е ползвал и пред когото искал да подаде оплакване във връзка с тези услуги), но доколкото не го намерил, оставил съобщение. След това подсъдимият се обадил на тъжителя по телефона. Те провели разговор от 10 мин и 35 сек. Подсъдимият подал оплакване относно начина, по който приключило негово пътуване, организирано от фирмата на тъжителя – и по-конкретно за това, че шофьорът на буса отказал да спре на определена спирка, но след това спрял за нуждите на друг пътник, като потеглил незабавно, без да позволи на подсъдимия и съпругата му да слязат. Те можели да напуснат автобуса чак на Централна гара и доколкото било полунощ, те се прибрали у дома с такси, което им струвало 55 лв.

Несъмнено е установено, че разговорът между тях бил конфликтен, като по-долу ще се обсъди дали тъжителят е нарекъл подсъдимия „лъжец“ и „долен лъжец“, както и дали го е заплашвал повече да не ползва туристически услуги.

Несъмнено е установено, че на следващия ден, 17.05.2022 г, подсъдимият подал документ, озаглавен „Жалба“, адресирана до Министъра на туризма с копие Комисия за туризъм към НС. В нея излага своето виждане за случая, като относно разговора с управителя на туроператорската фирма (без да посочва имена) конкретно посочва: „... управителя ме нарече – ЛЪЖЕЦ, защото шофьора му казал, че съм имал багаж в багажното. След това съм бил пак лъжец, защото нямало такси, което нощем да вози за подобна сума..... А най „благородното“ управителя остави за накрая – ЗАПЛАШИ МЕ. В правен текст ми заяви, че за бъдеще не ще мога да ползвам услугите, както на неговата фирма, така и на всички с които е в някакви договорни отношения...Аз срещнах една с нищо непредизвикана безпardonна агресия от негова страна... агресията на управителя ме изуми“. Прави се искане да се извърши проверка на случая.

Относно спорното обстоятелство – дали по време на телефонния разговор тъжителят е нарекъл подсъдимия „лъжец“ и „долен лъжец“ (в тъжбата се инкриминира само първото) и дали му е казал, че в бъдеще няма да може да ползва туристически услуги. Въззивният съд напълно възприема изводите на първата инстанция, че при съвкупния прочит на всички доказателства може да се достигне до извод, че действително по време на този разговор тъжителят е отправил такива реплики към подсъдимия. А именно, ядосан от твърденията на подсъдимия, че шофьорът неправилно не му е позволил да напусне буса заедно с другия пътник, той е възприел тезата на шофьора, че в действителност подсъдимият (и съпругата) са имали багаж в багажното отделение на буса и това е била причината да не му позволи да слезе. Респективно го е нарекъл „лъжец“. Също така му казал, че занапред няма да ползва туристически услуги от неговата фирма и от други фирми, с които поддържа близки отношения. В този смисъл са обясненията на подсъдимия и показанията на съпругата и сина му, които са подробни, последователни и логични. Както основателно забелязва СРС, подсъдимият специално е бил поканил своите родственици да присъстват на разговора му. Обратното, показанията на свидетелите на частното обвинение – служител на тъжителя и шофьора на буса – не е ясно дали действително са присъствали на този разговор и дали действително са възприели в пълнота и с нужното внимание всичко казано в него. Доводите в обратен смисъл, изложени от защитата пред въззивния съд, не може да бъдат споделени.

Относно доводите в жалбата, свързани с неправилната юридическа преценка на съставомерността на твърденията в тъжбата. Отново въззивният съд се съгласява с първата инстанция, че липсва такава съставомерност.

В типичния случай тъжителят твърди, че подсъдимият го обидил или наклеветил. В настоящия случай подсъдимият в своя жалба до държавен орган твърди, че тъжителят го е обидил и заплашил – като тъжителят, след като е получил копие от тази жалба, счита, че с изявленията в нея той самият е наклеветен – доколкото се твърди, че е направил престъпни изявления, които в действителност не е бил направил.

Тези твърдения, макар и фактологически верни – доколкото действително подсъдимият е направил такива писмени изявления в своята жалба – не представляват престъпление. Напротив, както СРС е посочил, те са направени в контекста на упражнено право на потребител да подава жалби във връзка с липса на качествено обслужване при туристическо пътуване, като тези конкретни изявления се отнасят до последващите отношения между потребителя и търговеца във връзка с туристическата услуга.

И по-конкретно, обстоятелството, че подсъдимият е посочил в жалбата си, че тъжителят го е нарекъл „лъжец“ и че го е заплашил, че повече няма да пътува с организирани екскурзии, не означава, че му е приписал престъпление.

По делото се установи, че действително тъжителят е отправил такава реплика към подсъдимия (че последният е „лъжец“) – поради което, пресъздавайки тази реплика в жалбата си, подсъдимият не е извършил противоправно деяние. И по-точно не е налице приписване на деяние, а посочване на действително извършено такова деяние от тъжителя. Само ако бъде установено, че тъжителят не е наричал подсъдимия „лъжец“, но последният съзнателно невярно твърди това, то ще бъде налице приписване на престъпление.

Също така твърдението от едно лице, че трето лице му е казало, че в бъдеще няма ползва туристически услуги от неговата фирма и от други фирми, не може да доведе до извода, че първото лице приписва на третото лице престъпление, дори и да се установи, че това трето лице не е отправило подобно изявление. Квалификацията в жалбата на подсъдимия, че това изявление на частния тъжител представлява заплахата, не обвързва съда. Както правилно е посочил СРС, заплахата по чл.144 НК предвижда значително по-сериозно посегателство върху правната сфера на адресата на изявлението, отколкото невъзможност да ползва определен вид туристически услуги – още повече, в конкретния случай, по своето естество това изявление действително не звучи сериозно и не може да породви основателен страх за реализирането му. Видно от изявленията в жалбата, подсъдимият не се чувства застрашен от това изявление, а възмутен от липсата на професионално отношение у един туроператор.

На последно място не са основателни и възраженията, че мотивите на първата инстанция страдат от порок, доколкото не е описана субективната страна на деянието – а именно вината, вменяемостта и осъзнаването на противоправност от страна на подсъдимия. Такова описание е нужно само ако се установи, че деянието е извършено от обективна страна. А в случая е несъмнено, че то не е извършено – на първо място защото посоченото в жалбата относно изявленията на тъжителя отговаря на истината и на второ място защото второто посочено обстоятелство (че подсъдимият повече нямало да ползва туристически услуги) очевидно не се касае за престъпление.

Поради което и обжалваната присъда следва да се потвърди. Жалбоподателят следва да заплати разноските на подсъдимия, съобразно направеното искане.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 349 от 27.06.2023 г по н.ч.х.д. № 8194/22 на СРС, 7 състав.

ОСЪЖДА на основание 190 ал.1 НПК Д. А. И. с ЕГН ***** да заплати на Ж. В. К. с ЕГН ***** сумата от 800 лв (осемстотин лева) разноски пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____